

mláďata. Musíš navíc pořád dávat pozor na to, aby tě neulovila kuna nebo dravý pták. A když si přes rok neschováš dost jídla nebo zapomeneš, kde ho máš, zimu nepřežiješ,“ vysvětlovala veverka.

„Teda ty se pořádně nadřeš.“

Kvído zjišťoval, že život v divočině není vůbec jednoduchý.

„A právě proto jsem si vymyslela takový systém, abych si lépe pamatovala, kam si, co schovám. Jenže jak se zdá, tak ani tenhle systém nefunguje,“ naříkala zoufale.

„Jak to že ne? Vždyť je jedno, jestli pod smrskem najdeš vlašský oříšek nebo lískový. Pořád to přece bude oříšek, který můžeš sníst, ne?“ snažil se Kvído nějak veverku potěšit.

„Důležité je, že jsi zimu přežila. To znamená, že zase až tak zapomnětlivá být nemůžeš,“ přidal se k němu Eda. „Kromě toho si myslím, že ten tvůj systém je moc chytrý,“ pochválil ji.

„Vážně si to myslíš?“ rozzářila se veverka.

„Opravdu,“ přikývl Eda.

„Jen se nesmíš hned vzdát, když uděláš chybu. A musíš si víc věřit. Víra v sebe sama je v divočině půl úspěchu,“ říkal zkušeně, jako by v divočině nestrávil jen pár hodin, ale celý život.

„Teda, vypadáte dost divně, zvláště ty,“ ukázala veverka na Kvída, ze kterého ještě nestačilo opadat všechno seno. „Jinak jste ale docela prima. Nikdo na mě ještě nikdy nebyl takhle hodný,“ řekla vesele.

„To nestojí za řeč,“ začervenál se Eda.

„Ale stojí. Moc jste mi totiž pomohli a ráda bych vám to nějak oplatila. Nechtěli byste zajít ke mně domů?“

